

at vort Forslag skulde vinde Anklang; thi jeg erkjender, hvad jeg allerede har ytret, at det er en Skjønssag, hvorved jeg tillige har regnet paa Medfølelsen, hvormeget eller hvorlidet man vil tillægge de paagjældende Personer. Jeg vil isørigt i Almindelighed være fuldkommen enig med den høitærede Finansminister i, at det i finansielle Sager ikke gaaer an, at lade Følelsen løbe af med sig, og at man bør lade det folde Overlæg raade; men jeg mener, her er et ganske extraordinairt Tilfælde forhaanden. Det vil neppe i den kommende Tid skee, at et Antal af flere Hundrede Personer, der have staaet i saa særegent Forhold, som her er Tilfældet, rives ud af deres Stilling (So!), og jeg troer derfor ikke, at man kan have Frygt for, at, hvad man her antager, skulde have Følger for Fremtiden. Jeg mener meget mere, at Sagen, som der allerede er oplyst, er af meget liden finansiell Betydning i Forhold til den Vigtighed, det har for de mange ulykkelige Personer, der ere i det uheldige Tilfælde, som her foreligger, og jeg troer virkelig, at der ogsaa i denne Omstændighed kan være meget god Grund til at gaae ind paa det af os stillede Forslag.

Krarup: Den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at Ordene „som Bortpenge“ rettest burde udgaae, og derimod har ligesaa lidt jeg, som vistnok Nogen af de øvrige ærede Uendningsforslagsstillere, Noget at indvende. Disse Ord kunne vistnok uden videre udgaae, og det kan vel betragtes som en Redactionsforandring, uden at det har Indflydelse paa Afstemningen over Forslaget i dets Heelhed.

Formanden: Det vilde dog være at betragte som en Deling, og den kan ikke nu tilstedes, da den skulde have været anmeldt strax ved Forhandlingens Begyndelse.

Krarup: Hvad Størrelsen af den Sum angaaer, der er foreslaaet i Uendningsforslaget, vil det ærede Thing vistnok indrømme, at den ikke er meget stor, og jeg skal gjøre opmærksom paa, at den Sum, hvormed hundrede Familier ville frelses fra Armod, ialtsald vil være meget mindre end det, en eneste Størmand i tidligere Tider har faaet bevilget i Pension. Fremdeles forekommer det mig, at, da dette Thing, ved at votere Sagerne i nærværende Lov, vistnok

ikke i det Hele taget vil have paadraget sig nogen Besskyldning for Kærrighed (Nei!), vilde det være mindre heldigt, dersom man just skulde sige: „Til sidst, da det gjaldt om de Smaae, blev Landstinget karrigt“.

Dreier: Det er just ikke min Hensigt at ville tale for Følelsernes Berettigelse, og hvorvidt at de skulde have Indflydelse paa Afgjørelsen af en Sag som den nærværende; men jeg vil dog tillade mig i al Korthed at bemærke, at Følelsen i mange Tilfælde dog ikke kan holdes aldeles borte, og navnlig vistnok ikke har været aldeles borte, da, som den foregaaende ærede Taler hentydede til, der blev taget Bestemmelse om Forøgelse eller Formindskelse af deres Bilkaar, som allerede efter almindelige Ansættelser havde det godt, og, er det saa, at Følelsen da tilstedes en Indflydelse, saa troer jeg rigtignok, at der ikke kan siges saameget imod, at man nu ogsaa tilsteder Følelsen et ganske lidet Raaderum, da Taleren er om en Deel, om hvem det ingentunde kan siges, at de ere stillede godt, og om hvem det maa siges, at, naar Følelsen ved Bedømmelsen eller Bestemmelsen af deres Fremtid ikke tages en lille Smule med i Beregning, da vilde de blive stillede ikke godt, men saa yderligt slet, som man vel kan tænke sig en Familie stillet.

Funder: Jeg vil blot endnu bemærke, at jeg ikke har fundet mig overbevist ved det af den ærede Finansminister Ytrede, om at de Ord „efter almindelige Regler“ ikke skulde være overflødige. Den høitærede Finansminister bemærkede, at disse Ord maatte henføres til „Pension,“ ikke til „Bortpenge.“ Jeg troer, at han indrømmede tillige, at baade „Pension“ og „Bortpenge“ maatte henføres til de foregaaende Ord „i Overensstemmelse med Pensionsloven“; det er det, jeg mener, at denne Tanke i Paragraphen ikke kan udtrykkes kortere og bedre, end naar man siger, at vedkommende Embedsmand erholder enten Bortpenge eller Pension efter Pensionsloven, hvortil det andet Udtryk vistnok kunde vildlede Mænge og især dem, hvem denne Bestemmelse nærmest kommer til at angaae, og som kunde være tilbøjelige til at troe, at de have Afgang til at faae Pension fastsat efter de hidtil gjældende Regler. Jeg skal imidlertid, da Sagen dog